

communale Autoriteter, at de ikke behøve et saadant Mellemled, om jeg maa bruge dette Udtryk, for at faae Interesse derfor.

C. W. Nyholm: Ligesaalidt som jeg paa nogen Maade skal billige de forskjellige Misbrug, der ere fremhævede af den ærede Forespørgger, ligesaalidt skal jeg naturligtvis betvivle, at der har fundet Misbrug Sted i den Retning, han har antydet, eller at der findes og vil i Fremtiden finde saadanne Misbrug Sted i forskjellig Grad; men det vilde være i høj Grad uretfærdigt, om man vilde tilregne disse enten ubelukkende eller blot væsentlig de Personer, der ere bestæftigede i vor bestaaende Retspleies Tjeneste. Nei, mine Herrer, det er ikke Personerne, der kunne gjøres ansvarlige derfor, det er vore bestaaende Love, og først og fremmest det gjældende Beviissystem. Den høitagtede Justitsminister har allerede med megen Styrke fremhævet, hvorledes Beviissystemet i den Henseende stiller sig; han har fremhævet, at naar en Mand skal kunne fældes for en Forbrydelse her i Landet, saa kræves der saagodtsom i alle Tilfælde hans egen Tilstaaelse. Nu er det vel sandt, at man i den nyere Tid — siden 1841 — har indført en Maade at høde derpaa, nemlig ved Indiciebeviiset, idet man ogsaa kan overbevise den Paagjældende ved Omstændighederne, men det er hidtil forholdsviis kun saare sjældent, navnlig udenfor Kjøbenhavn, at Nogen paa denne Maade domfældes, og hvorfor? Forbi Tilveiebringelsen af et saadant Beviis kræver et ganske andet baade talrigere og kraftigere og dygtigere Politipersonale, end man for Dieblicket er i Besiddelse af udenfor Kjøbenhavn. I Kjøbenhavn er det en anden Sag; men saaledes som Forholdene ere, tør jeg dristig paastaae, at det udenfor Hovedstaden kun saare sjældent vil kunne lykkes at overbevise Nogen paa denne Maade. Forholdene ere altsaa saaledes, at Dommeren, naar han vil udrette Noget, er tvungen og nødsaget til at virke hen til egen Tilstaaelse. Ja, man kan jo sige: Lad ham lade være at virke for egen Tilstaaelse, men hvad stæer saa? Vi have jo her i denne Sal, navnlig af et Medlem, hvis Traværelse jeg ibetmindste for mit Vedkommende beflager i dette Die-

blisk, hørt stærke Klager over Slapheden og Ugyldigheden hos de forskjellige navnlig juridiske Embedsmænd. Altsaa, naar man ikke træder alvorligt og energisk op, saa fremkomme disse Klager, saa hører man fra alle Sider udtale: Det er en daarlige Retsstilstand, det er en slet Politimester, han kan ikke faae Forbryderne til at bekjende; alle mulige Forbrydelser trives i hans Jurisdiction; han duer ikke til sit Embede, og saa bliver der sendt Commissioner ud fra Kjøbenhavn for at undersøge Tilstandene og høde paa Feilene. Det er det ene Skjær, som en Forhørsdommer har at vogte sig for, men det Andet er det, som er fremdraget af den ærede Forespørgger, nemlig en altfor energisk Optræden. En Forhørsdommer, det indrømmer jeg, kan tilvisse træde for voldsomt op, han kan være altfor virksom for at fremkalde Tilstaaelser, han kan være noget mindre varsom, end han burde være, i Valget af Midlerne; men skal man fordomme en Mand fordi han, naar han skal styre mellem disse to saare vanskelige Skjær, undertiden kommer til at strande? Jeg troer, at det i højeste Grad er uretfærdigt. Kun den, der ikke kjen-der alle de Vanskeligheder, der ere forbundne med en saadan Stilling, kan ubetinget ville bryde Staven over den, der i enkelte Tilfælde feiler. Jeg kommer derfor tilbage til, hvad jeg i Begyndelsen udtalte, at der vel muligen kan være begaaet Feil omkring i Jurisdictionen, som ikke kunne forsvares, og som man maa haabe kunne fjernes, men, om det end i visse Tilfælde kan siges, at Ansvar for Feilen ligger hos vedkommende Embedsmænd, saa ligger dog den væsentligste Skyld i selve Lovgivningen. Lad os komme bort fra dette Beviissystem, lad os komme ind paa en helt anden Retsopfattelse i saa Henseende, saa vil det blive anderledes; lad os faae en saadan Retsstilstand, at egen Bekjendelse ikke længere spiller en Rolle, lad os, om det laaber sig gjøre, komme dertil, at den slet ingen Rolle kommer til at spille. Det er min fulde Overbeviisning, at skal det blive Alvor med Nævningeinstitutionen, og skal den komme til at yde sine væsentlige Birkninger, saa maa Forhør saavidt muligt affattes og indskrænkes. Lad os altsaa snarest muligt komme ind paa denne